

De auteur van *In stilte gebuld*

HEATHER GUDENKAUF

Voor mijn zusje

'Schitterende thriller, waarin de spanning erg knap wordt opgebouwd.
Beangstigend levensecht.' *Publishers Weekly*****

HEATHER GUDENKAUF

Voor mijn zusje

Allison

IK STA AL TE WACHTEN ALS DEVIN KINEALLY NAAR ME TOE KOMT LO-
pen, haar hoge hakken klikken op de tegelvloer. Zoals altijd draagt
ze haar grijze advocaten-mantelpakje. Ik haal diep adem en pak
mijn kleine tas met mijn weinige bezittingen erin.

Devin is hier om me naar het opvanghuis in Linden Falls te bren-
gen, waar ik in opdracht van de rechtbank in elk geval de komende
zes maanden zal wonen. Ik moet bewijzen dat ik voor mezelf kan
zorgen, een baan kan houden en uit de problemen kan blijven. Na
vijf jaar mag ik Cravenville verlaten.

Met een hoopvolle blik kijk ik of ik achter Devin mijn ouders kan
ontdekken, ook al weet ik dat ze er niet zullen zijn.

‘Hallo, Allison,’ zegt Devin hartelijk. ‘Ben je er helemaal klaar
voor om hier weg te gaan?’

‘Ja, ik ben er klaar voor,’ antwoord ik, met meer zelfvertrouwen
dan ik voel. Ik ga naar een plek waar ik nog nooit ben geweest, waar
mensen zijn die ik nog nooit heb ontmoet. Ik heb geen geld, geen
baan, geen vrienden en ben verstoten door mijn familie, maar ik
ben er klaar voor. Ik moet wel.

Devin pakt mijn hand, knijpt er even in en kijkt me aan. ‘Het
komt wel goed, hoor. Dat weet je toch?’

Ik slik moeizaam en knik. Voor het eerst sinds ik tot tien jaar
Cravenville werd veroordeeld, voel ik tranen achter mijn oogleden
branden.

‘Ik zeg niet dat het gemakkelijk zal zijn,’ zegt Devin en ze gaat
op haar tenen staan om een arm om mijn schouder te slaan. Ik to-
ren boven haar uit. Ze is klein en heeft een zachte stem, maar ze is
bikkelhard. Dat is een van de vele dingen die ik zo prettig vind aan

Devin. Ze heeft altijd gezegd dat ze haar best voor me zou doen en dat heeft ze ook gedaan. Ze heeft me duidelijk gemaakt dat, hoewel mijn vader en moeder de rekeningen betalen, ik haar cliënt ben. Zij is de enige die mijn ouders op hun plaats lijkt te kunnen zetten. Tijdens ons tweede gesprek met Devin (het eerste vond plaats toen ik in het ziekenhuis lag), zaten we met z'n vieren aan een tafel in een spreekkamertje in de provinciale gevangenis. Mijn moeder probeerde het gesprek te leiden, ze kon het feit dat ik gearresteerd was niet accepteren, dacht dat het allemaal één grote vergissing was en wilde dat ik de zaak liet voorkomen, mijn schuld zou ontkennen en de beschuldigingen zou aanvechten. Dat ik de naam van de Glens zou zuiveren.

‘Luister,’ zei Devin op een rustige, maar ijsskoude toon tegen mijn moeder. ‘Het bewijs tegen Allison is overweldigend. Als we de zaak laten voorkomen, is de kans groot dat ze voor een heel lange tijd de gevangenis in zal gaan, misschien wel voor altijd.’

‘Het kán niet gebeurd zijn zoals zij beweren,’ zei mijn moeder op een al even ijsskoude toon als Devin. ‘We móéten dit rechtbreien. Allison moet thuiskomen, haar diploma halen en gaan studeren.’ Haar perfect opgemaakte gezicht en haar handen trilden.

Mijn vader, die als financieel adviseur werkte en bij uitzondering een vrije middag had genomen, stond zo plotseling op dat hij een glas water omstootte. ‘We hebben je ingehuurd om Allison hier weg te krijgen,’ riep hij. ‘Doe je werk!’

Ik kromp in mijn stoel in elkaar en dacht dat Devin dat ook wel zou doen.

Maar dat deed ze niet. Heel rustig legde ze haar handen plat op tafel, strekte haar rug, stak haar neus in de lucht en zei: ‘Mijn werk is alle informatie beoordelen, alle opties bekijken en Allison helpen om daaruit de beste te kiezen.’

‘Er is maar één optie.’ Mijn vaders dikke wijsvinger schoot uit en bleef een paar centimeter voor Devins neus hangen. ‘Allison moet thuiskomen!’

‘Richard,’ zei mijn moeder op dat bedaarde, irritante toontje van haar.

Devin knipperde niet eens. ‘Als u die vinger niet weghaalt, krijgt u hem misschien niet terug.’

Langzaam liet mijn vader zijn hand zakken en zijn dikke borstkas ging heftig op en neer.

‘Mijn werk,’ herhaalde ze met haar blik strak op mijn vader gericht, ‘is het bewijs te bekijken en te bepalen wat het beste verweer is. De openbare aanklager is van plan Allison van de jeugdgevangenis naar de gewone gevangenis te sturen en haar te beschuldigen van moord met voorbedachten rade. Als we de zaak laten voorkomen, zit ze de rest van haar leven in de gevangenis. Zeker weten.’

Mijn vader sloeg zijn handen voor zijn gezicht en begon te huilen. Mijn moeder sloeg beschaamd haar ogen neer.

Toen ik voor de rechter stond, die precies op mijn natuurkundeleraar leek, waren de enige woorden die ik hoorde – ook al had Devin me voorbereid op mijn hoorzitting en had ze me verteld wat ik kon verwachten – ‘tien jaar’. Voor mijn gevoel was dat hetzelfde als levenslang. Ik zou het laatste jaar van highschool missen, en mijn volleybal, basketbal, zwemmen en voetbal. Ik zou mijn beurs van de University of Iowa kwijtraken en nooit advocaat worden. Ik weet nog dat ik achteromkeek naar mijn ouders, terwijl de tranen over mijn wangen stroomden. Mijn zusje was niet naar de hoorzitting gekomen.

‘Mam, alsjeblieft,’ snikte ik toen de gerechtsdienaar me wegleidde. Ze keek met een uitdrukkingloos gezicht strak voor zich uit. Mijn vader kneep zijn ogen stijf dicht, haalde diep adem en probeerde zijn zelfbeheersing terug te winnen. Ze konden het niet eens opbrengen me aan te kijken. Ik zou zesentwintig zijn als ik vrijkwam. Ik vroeg me af wie ze zouden missen, mij of de persoon die ze hadden gewild dat ik zou zijn. Omdat mijn zaak in eerste instantie door de kinderrechter was behandeld, mocht mijn naam niet aan de pers worden doorgegeven. Op de dag waarop mijn zaak aan de gewone rechter werd overgedragen, werd het zuiden van Linden Falls opeens getroffen door een overstroming en werden honderden huizen en bedrijven vernield. Vier doden. Dankzij mijn vaders contacten en veel belangrijker nieuws is mijn naam nooit

genoemd in de kranten. Ik hoef niet te zeggen dat mijn ouders heel blij waren dat de goede naam van de familie Glenn niet helemaal was bezoedeld.

Ik loop achter Devin aan naar haar auto en voor het eerst in vijf jaar voel ik de zon ongefilterd op mijn lichaam, zonder prikkeldraad ertussen. Het is eind augustus en de lucht is zwaar en heet. Ik haal diep adem en realiseer me dat gevangenislucht niet echt anders ruikt dan vrije lucht.

‘Wat wil je eerst doen?’ vraagt Devin.

Ik denk diep na voordat ik antwoord geef. Ik weet niet goed wat ik ervan moet vinden dat ik Cravenville verlaat. Ik vond het jammer dat ik niet kon autorijden. Toen ik gearresteerd werd, had ik net een jaar mijn rijbewijs. Eindelijk zou ik wat privacy hebben. Ik zou zonder dat tientallen mensen naar me keken naar het toilet kunnen gaan, douchen, eten. En ook al moest ik naar een opvanghuis, feitelijk zou ik bijna helemaal vrij zijn.

Het is grappig. Ik heb vijf jaar in Cravenville gezeten en dan zou je verwachten dat ik niet kon wachten om die gevangenis te verlaten, maar toch is dat niet zo. Ik heb daar geen vrienden gemaakt en ik heb ook geen prettige herinneringen aan die plek, maar ik had er wel iets wat ik nooit eerder in mijn leven had gehad: vrede – een bijzonder, kostbaar iets. Hoe kan ik vrede hebben met wat ik heb gedaan? Ik heb geen idee, maar het is wel zo.

Toen ik nog jonger was, voordat ik in de gevangenis kwam, had ik nooit rust in mijn hoofd. Mijn hersens waren superactief. Ik had geweldige cijfers. Ik deed aan vijf sporten: volleybal, basketbal, hardlopen, zwemmen en voetbal. Mijn vrienden vonden me mooi, ik was populair en had nooit problemen. Maar onder de oppervlakte, diep vanbinnen, was het alsof mijn bloed kookte. Ik kon niet stilzitten, ik kon nooit rustig aan doen. Elke ochtend stond ik om zes uur op om te gaan hardlopen of in de sportzaal op school te gaan gewichtheffen. Daarna ging ik snel onder de douche, at de mueslireep en de banaan op die ik ’s ochtends al in mijn rugzak had gestopt en daarna had ik de hele dag les. Na schooltijd trainde ik of speelde ik een wedstrijd, daarna ging ik naar huis voor het avondeten met mijn

ouders en Brynn om vervolgens nog drie of vier uur huiswerk te maken of te leren. Eindelijk, eindelijk, tegen middernacht probeerde ik te gaan slapen. Maar de nachten waren het ergst. Als ik in bed lag, kon ik mijn gedachten niet stilzetten. Ik kon niet ophouden me de hele tijd zorgen te maken over wat mijn ouders van me vonden, over wat anderen van me vonden, over het eerstvolgende examen, over de eerstvolgende wedstrijd, mijn studie, mijn toekomst.

Ik had iets verzonnen waardoor ik 's nachts wat rustiger werd. Dan ging ik op mijn rug liggen, trok de dekens om me heen en stelde me voor dat ik in een bootje lag. Ik verzon een meer dat zo groot was dat ik de oever niet kon zien, en de lucht was een omgekeerde kom: zwart, zonder maan en met ontelbare twinkelende kerstboomlichtjes als sterren. Het waaide helemaal niet, maar mijn bootje vervoerde me over het rimpelloze, donkere water. Het enige geluid was het zachte geklots van het water tegen de zijkant van het bootje. Daar werd ik iets rustiger van en dan kon ik mijn ogen sluiten en rusten. Omdat ik nog maar zestien was toen ik in de gevangenis kwam, hebben ze me tot mijn achttiende apart gehouden van de gewone gevangenen. Nadat ik die eerste afschuwelijke weken had overleefd, realiseerde ik me opeens dat ik mijn bootje niet meer nodig had en heerlijk kon slapen.

Devin kijkt verwachtingsvol naar me op. Ze wacht tot ik haar vertel wat ik als eerste wil doen nu ik vrij ben. 'Ik wil mijn moeder en mijn vader en mijn zusje zien,' zeg ik tegen haar terwijl ik probeer niet te snikken. 'Ik wil naar huis.'

Ik heb spijt van veel van wat er is gebeurd, vooral van wat mijn daden voor mijn zus hebben betekend. Ik heb geprobeerd me daarvoor te verontschuldigen, het goed te maken, maar dat is niet genoeg geweest. Brynn wil nog steeds niets met me te maken hebben.

Brynn was vijftien toen ik gearresteerd werd en, nou ja, ongecompliceerd. Dat dacht ik tenminste. Brynn werd niet kwaad, nooit. Het was net alsof ze haar woede in een doosje kon stoppen, tot dat doosje zo vol was dat haar woede nergens meer naartoe kon en in verdriet veranderde.

Toen we nog klein waren en met onze poppen speelden, pakte ik

altijd de pop met het roomwitte, gave gezichtje en het zachte, niet verwarde haar. Zodoende bleef voor Brynn alleen de pop over met een getekende snor op haar gezicht en met het rafelige haar dat met een botte schaar was geknipt. Brynn leek dat nooit een probleem te vinden. Ik kon de nieuwe pop gewoon uit haar handen trekken zonder dat ze een spier vertrok. Dan pakte ze de lelijke, beschadigde pop en hield hem in haar armen alsof ze hem zelf had uitgekozen. Ik kon haar alles voor me laten doen, zoals het vuilnis buiten zetten of stofzuigen als het mijn beurt was.

Achteraf gezien waren er wel signalen, kleine gebreken in Brynns laconieke persoonlijkheid die bijna niet opvielen, maar als ik stilletjes naar haar keek, zag ik ze wel. Ik heb ze echter gewoon genegeerd.

Soms trok ze met haar vingers de donkere haartjes uit haar armen, een voor een, tot de huid helemaal rauw en rood was. Dat deed ze gedachteloos, zich totaal niet bewust van hoe gek dat eruitzag.

Toen ze geen haar meer op haar armen had, begon ze aan haar wenkbrauwen. Ze plukte aan de haartjes en trok ze eruit. Ik had het gevoel dat ze probeerde haar huid af te werpen. Onze moeder zag wel dat Brynns wenkbrauwen steeds smaller werden en ze probeerde van alles om haar ermee op te laten houden. Zodra Brynns hand naar haar gezicht ging, schoot mijn moeders hand uit en sloeg hem weg. ‘Wil je er soms gek uitzien, Brynn?’ vroeg ze dan. ‘Wil je dat soms? Dat alle meisjes je uitlachen?’

Brynn hield op met haar wenkbrauwen uit te trekken, maar verzong nieuwe manieren om zichzelf te straffen. Ze beet haar vinger nagels af tot op het leven, kauwde op de binnenkant van haar wangen, krabde en plukte net zo lang aan wondjes en korstjes tot ze gingen ontsteken.

We zijn complete tegenpolen, yin en yang. Ik ben groot en stevig, en Brynn is klein en tener. Ik ben een lange, stevige zonnebloem en draai altijd mijn gezicht naar de zon, en Brynn is nagelkruid, spichtig en onduidelijk, kopje naar beneden, meewiegend in een briesje. Hoewel ik haar dat nooit heb verteld, hield ik meer van haar

dan van wat of wie ook. Ik vond haar aanwezigheid vanzelfsprekend, ging ervan uit dat ze altijd voor me klaar zou staan en altijd naar me op zou kijken. Maar het is net alsof ik voor haar niet meer besta en dat kan ik haar niet kwalijk nemen, echt niet.

Ik heb ontelbare brieven aan Brynn geschreven, maar ze heeft me nooit teruggeschreven. Dat vond ik het ergste van de gevangenis. Nu ik vrij ben, kan ik Brynn opzoeken, haar dwingen me te ontmoeten, haar dwingen naar me te luisteren. Dat is alles wat ik wil. Tien minuten samen met haar en dan is alles weer goed.

Als we in de auto stappen en Cravenville achter ons laten, krijg ik kriebels in mijn maag, van opwinding en angst. Ik zie Devin aarzelen. ‘Misschien moeten we even ergens stoppen en iets eten, en je daarna naar Gertrude House brengen. Daarna kun je je ouders bellen,’ zegt Devin.

Ik wil niet naar dat opvanghuis. Daar ben ik waarschijnlijk degene die de meest gruwelijke misdaad heeft begaan. Zelfs een heroinehoertje, veroordeeld voor een gewapende overval en moord, zal denk ik meer medeleven opwekken dan ik ooit zal doen. Ik zou veel liever bij mijn ouders wonen, in het huis waarin ik ben opgegroeid, waaraan ik goede herinneringen heb. Hoewel daar iets verschrikkelijks is gebeurd, vind ik dat ik daar toch zou moeten zijn, in elk geval voorlopig.

Maar ik zie het antwoord al op Devins gezicht: mijn ouders willen me niet zien. Ze willen niets met me te maken hebben, ze willen niet dat ik thuiskom.

Brynn

ALLISON STUURT ME BRIEVEN. SOMS WIL IK DAT IK ZE KAN BEANTWOORDEN, haar kan opzoeken, me als haar zusje kan gedragen. Maar er is altijd iets wat me weerhoudt. Oma zegt dat ik met Allison moet praten, dat ik moet proberen haar te vergeven. Maar dat kan ik niet. Het is net alsof er op die avond vijf jaar geleden in mij iets kapot is gegaan. Er is een tijd geweest waarin ik alles had willen geven om een echte zus voor Allison te zijn, om even intiem met haar te kunnen omgaan als toen we nog klein waren. Ik vond haar geweldig. Ik was ontzettend trots op haar, niet jaloers zoals mensen dachten. Ik heb nooit Allison willen zijn, nee, ik wilde gewoon mezelf zijn. En dat kon niemand begrijpen, mijn ouders al helemaal niet.

Allison was de meest bijzondere persoon die ik kende. Ze was slim, sportief, populair en mooi. Iedereen hield van haar, terwijl ze niet eens erg aardig was. Ze was nooit echt gemeen tegen andere mensen, maar ze hoefde er niets voor te doen dat mensen haar aardig vonden. Dat was gewoon zo. Ze had zo'n gemakkelijk leventje dat ik alleen maar toeschouwer kon zijn.

Voordat Allison Linden Falls' *golden girl* werd, voordat mijn ouders al hun hoop op haar vestigden, voordat ze ophielden mijn hand te pakken om me te laten weten dat alles in orde was, waren Allison en ik onafscheidelijk. We waren net een tweeling, hoewel we helemaal niet op elkaar leken. Allison was – is – veertien maanden ouder dan ik. Ze is lang en heeft lang, sluijk, lichtblond haar. Ze heeft zilverblauwe ogen die afhankelijk van haar stemming óf dwars door je heen keken óf je het gevoel gaven dat jij de enige was die ertoe deed. Ik was klein en tener, met een woeste bos haar in de kleur van verdord eikenblad.

Op een bepaald moment leek het wel alsof we altijd hetzelfde dachten. Toen Allison vijf was en ik vier, smeekten we onze ouders of we samen één kamer mochten, ook al waren er vijf slaapkamers in ons huis en we dus alle keus hadden. Maar we wilden bij elkaar zijn. Toen onze moeder eindelijk ja zei, schoven we onze twee identieke bedden tegen elkaar aan en vroegen papa of hij er een lichtroze doek omheen wilde hangen die we konden dichttrekken zodat het leek alsof we in een tent sliepen. Daarin lagen we urenlang te spelen en boeken door te bladeren.

De vriendinnen van onze moeder deden heel overdreven over onze relatie. ‘Ik snap niet hoe je het voor elkaar krijgt,’ zeiden ze tegen haar. ‘Hoe is het mogelijk dat die meiden van je het zo goed met elkaar kunnen vinden?’ Dan zei onze moeder met een trotse glimlach: ‘Dat komt doordat ik hen heb geleerd elkaar te respecteren.’ Waarna ze er op haar gebruikelijke laatdunkende manier aan toevoegde: ‘We verwachten van hen dat ze elkaar goed behandelen en dat doen ze dan ook. We vinden het ook belangrijk om als gezin veel tijd samen door te brengen.’

Allison rolde alleen maar met haar ogen als mijn moeder zo iets zei en dan glimlachte ik stiekem achter mijn hand. We brachten als gezin inderdaad veel tijd samen door – in de zin dat we in dezelfde ruimte waren – maar we praatten eigenlijk nooit met elkaar.

Allison was twaalf toen ze besloot een eigen kamer te nemen. Ik was wanhopig. ‘Waarom?’ vroeg ik. ‘Waarom wil je je eigen kamer?’

‘Gewoon,’ zei Allison, en ze liep met een arm vol kleren langs me heen.

‘Je bent gek! Wat heb ik gedáán?’ vroeg ik. Ik liep achter haar aan naar de kamer naast onze kamer, de kamer die nu van mij alleen zou zijn.

‘Niets, Brynn. Je hebt niets gedaan. Ik wil gewoon wat privacy,’ zei Allison en ze legde haar kleren in haar nieuwe kast. ‘Ik ben in de kamer naast je. Het is echt niet zo dat je me nooit meer ziet. Jezus, Brynn, je gaat toch zeker niet huilen, hè?’

‘Ik huil niet,’ zei ik terwijl ik mijn tranen probeerde weg te knippen.

‘Nou, help me dan maar even mijn bed te verplaatsen,’ zei ze. Ze greep me bij de arm en nam me mee naar onze kamer. Mijn kamer. Toen we de matras door de deur en over de overloop trokken en sjorden, wist ik dat niets ooit nog hetzelfde zou zijn. Toen ik zag dat ze haar school- en sportmedailles, bekers en lintjes in haar nieuwe kamer neerzette en ophing, realiseerde ik me dat we helemaal niet meer op elkaar leken. Allison bracht steeds meer tijd door met haar vrienden en haar buitenschoolse activiteiten. Ze hadden haar gevraagd mee te spelen in een bijzonder prestatiegericht volleybalteam en ze was bijna elke vrije minuut aan het trainen, studeren of lezen.

Terwijl ik alleen maar bij Allison wilde zijn.

Mijn ouders hadden totaal geen medelijden met me. ‘Brynn,’ zei mijn moeder. ‘Stel je niet aan. Natuurlijk wil Allison een eigen kamer. Het zou pas vreemd zijn als ze dat niet wilde.’

Ik heb altijd geweten dat ik een beetje anders was dan andere kinderen, maar ik heb nooit het gevoel gehad dat ik vreemd was, tot mijn moeder dat zei. Ik bekeek mezelf in de spiegel om te kijken of ik kon ontdekken wat er zo vreemd aan me was. Mijn bruine krullen dansten, als ik ze niet kamde, in een wilde bos om mijn hoofd. Wat er over was van mijn wenkbrauwen vormde korte, dunne komma's boven mijn bruine ogen, waardoor ik altijd een beetje vragend keek. Mijn neus was gewoontjes, niet te groot en niet te klein. Ik wist dat ik later een heel mooi gebit zou hebben, maar toen ik elf was zaten ze gevangen in een beugel waardoor ze in een perfecte rij werden gedwongen, als soldaten in het gelid. Op mijn wenkbrauwen na vond ik mezelf er niet vreemd uitzien. Ik besloot dat het vreemde in me moest zitten en beloofde mezelf plechtig dat ik dat deel van mezelf verborgen zou houden. Ik hield me op de achtergrond, keek toe en uitte nooit een mening of een idee. Niet dat iemand daarnaar vroeg. Als Allison in de buurt was, was het gemakkelijk om naar de achtergrond te verdwijnen.

Ik huilde, die eerste nacht alleen in onze kamer. De kamer leek veel te groot voor één iemand. Hij leek leeg met alleen maar mijn boekenplank en mijn ladekast, en een paar knuffels. Ik huilde omdat

de zus van wie ik hield me niet meer bij haar in de buurt leek te willen hebben. Ze liet me achter zonder ook maar één keer achterom te kijken.

Tot ze zestien was en me eindelijk weer nodig had.

Ik had die avond niet eens thuis zullen zijn. Ik zou met een stel vrienden naar de film gaan, tot mijn moeder ontdekte dat Nathan Canfield er ook bij zou zijn. Dat wilde ze echt niet hebben. Hij was betrapt toen hij alcohol dronk of zo en hij was niet de soort vriend met wie ik geassocieerd mocht worden, zei ze. Daarom mocht ik die avond niet uitgaan.

Ik vraag me vaak af hoe anders mijn leven zou zijn verlopen – hoe anders het leven van ons allemaal zou zijn verlopen – als ik die avond in de een of andere bioscoop had gezeten en samen met Nathan Canfield popcorn had gegeten. Als ik die avond niet thuis was geweest.

Ik weet niet hoe Allison er tegenwoordig uitziet. Volgens mij blijf je er in de gevangenis niet goed uitzien. Haar hoge jukbeenderen van vroeger zijn nu misschien wel bedekt met een laagje vet en haar lange glanzende haar is nu misschien wel pluizig en kortgeknipt. Ik heb geen idee. Ik heb Allison niet meer gezien sinds de politie haar kwam halen.

Ik mis mijn zus, de zus die mijn hand vasthield toen ik huilde omdat ik voor het eerst naar groep 1 moest, die me hielp woordjes schrijven tot ik ze van buiten kende, die probeerde me tegen een voetbal te leren trappen. Die Allison mis ik.

Die andere... totaal niet. Ik zou er helemaal geen moeite mee hebben als ik mijn zus de rest van mijn leven nooit meer zou zien. Toen ze naar de gevangenis moest ben ik door een hel gegaan. Nu heb ik eindelijk het gevoel dat ik een thuis heb in het huis van mijn oma. Ik heb mijn vrienden, mijn school, mijn oma, mijn beesten, en daar heb ik genoeg aan.

Ik ben bang te ontdekken hoe die vijf jaren in de gevangenis Allison hebben veranderd. Ze was altijd zo knap en zo zelfverzekerd. Stel dat ze niet meer hetzelfde meisje is dat Jimmy Warren, de schrik van de buurt, met haar blikken kon doden? Stel dat ze niet

meer hetzelfde meisje is dat acht mijl kan lopen en daarna honderd sit-ups kan doen zonder zelfs maar te hijgen?

Of, nog erger, stel dat ze wel dezelfde is? Stel dat ze helemaal niet is veranderd?

Allison

IK DENK DAT MIJN ZUS NIET EENS WEET DAT IK BEN VRIJGELATEN. Toen ik twee jaar in de gevangenis zat, was ze klaar met highschool en is ze verhuisd naar New Amery, op tweeënhalf uur rijden ten noorden van Linden Falls, waar onze vader is opgegroeid. Ze woont bij onze oma. Het laatste wat ik heb gehoord, is dat ze op een kleine universiteit zat en als studierichting Gezelschapsdieren had gekozen. Brynn was altijd al gek op dieren. Ik ben blij dat ze iets is gaan studeren wat bij haar past. Als mijn ouders hun zin hadden gekregen, zou ze in het gat zijn gesprongen dat ik had opengelaten en rechten zijn gaan studeren.

Brynn beantwoordt mijn brieven nog steeds niet en wil ook niet met me praten als ik haar in oma's huis opbel. Ik bedoel, ik begrijp het wel. Ik begrijp wel waarom ze niets met me te maken wil hebben. Als ik in haar schoenen stond, had ik misschien wel net zo gereageerd. Maar volgens mij had ik het niet zo lang volgehouden. Vijf hele jaren negeert ze me nu al. Ik weet dat ik het heel normaal vond dat ze er was, maar toen was ik nog maar een kind. Ik was wel slim, maar wist helemaal niets. Ik begrijp nu welke fouten ik heb gemaakt, maar ik weet echt niet hoe ik mijn zus terug kan krijgen, hoe ik ervoor kan zorgen dat ze me vergeeft.

Tijdens de rit naar Linden Falls zeggen Devin en ik niet veel tegen elkaar, maar dat is prima. Devin was niet eens veel ouder dan ik toen mijn ouders haar inhuurden om mij te verdedigen. Ze was net afgestudeerd en kwam naar Linden Falls omdat haar jeugd-vriendje hier was opgegroeid. Ze wilden trouwen en samen een advocatenpraktijk beginnen. Ze zijn nooit met elkaar getrouwd. Hij vertrok, zij bleef. Zonder Devin had ik misschien wel langer

in de gevangenis gezeten, veel langer. Ik ben haar erg dankbaar.

‘Je moet een heel nieuw leven opbouwen, Allison,’ zegt Devin als ze de highway op rijdt die de rivier de Druid kruist en naar Linden Falls leidt. Ik knik, maar zeg niets. Ik wil blij zijn, maar ik ben eigenlijk vooral bang. Nu ik de stad binnen rijd waar ik ben geboren en getogen, word ik onzeker en ik vouw mijn handen zodat ze niet gaan trillen. Er komen allerlei herinneringen naar boven als we langs de kerk rijden waar we elke zondag naartoe gingen, langs mijn basisschool en langs de highschool waarvan ik nooit het diploma heb behaald.

‘Gaat het?’ vraagt Devin weer.

‘Ik weet het niet,’ zeg ik eerlijk en ik leun met mijn hoofd tegen het koele glas van het raampje. We rijden zwijgend door, langs het St.-Anne’s College waar ik Christopher heb ontmoet, langs de straat die we zouden inslaan als we naar het huis zouden gaan waarin ik ben opgegroeid, langs het voetbalveld waar mijn team drie jaar achter elkaar kampioen van de stad is geworden. ‘Stop,’ zeg ik opeens. ‘Stop, rij hier even in, alsjeblieft.’ Devin rijdt naar het voetbalveld en parkeert naast een veld waar een groep tienermeisjes aan het voetballen is. Ik stap uit en sta een paar minuten aan de kant te kijken. De meisjes zijn helemaal verdiept in hun spel. Hun gezichten zijn rood van de warmte en hun paardenstaarten drijfmat van het zweet.

‘Mag ik meedoen?’ vraag ik. Ik vraag het zacht, verlegen. Het klinkt helemaal niet als mijn stem. De meisjes zien me niet eens staan en voetballen door. ‘Mag ik meedoen?’ vraag ik weer, iets harder nu. Een klein, gedrongen meisje met bruin haar dat ze met een hoofdband uit haar gezicht houdt, blijft staan en bekijkt me kritisch. ‘Heel even maar?’ vraag ik.

‘Tuurlijk,’ zegt ze, en ze rent achter de bal aan.

Voorzichtig stap ik het veld op. Het gras heeft een diepe smaragdgroene kleur en ik buk me om het aan te raken. Het is zacht en nat van een eerdere regenbui. Ik begin te rennen, eerst langzaam, maar dan sneller. In de gevangenis heb ik geprobeerd in vorm te blijven door rondjes te rennen op de omheinde binnenplaats en

door in mijn cel push-ups en sit-ups te doen. Maar het voetbalveld is zeker honderd meter lang en ik raak al gauw buiten adem en moet stoppen. Ik buk me, met mijn handen op mijn knieën, mijn spieren doen nu al pijn.

De meisjes komen mijn kant weer op, hun huid ziet er gebruid en gezond uit vergeleken met mijn eigen bleke huid die zo weinig zon heeft gezien. Iemand trapt de bal naar me toe en dan komt alles opeens terug, het vertrouwde gevoel van de bal tussen mijn voeten, het instinctieve besef waar je naartoe moet. Ik ren tussen de meisjes door, dribbel en schop de bal over het veld. Heel even kan ik vergeten dat ik een eenentwintigjarige ex-gevangene ben wier leven al voorbij is. Een meisje trapt de bal naar me toe en ik zigzag tussen de speelsters door en breek uit. Zonder noppen glijd ik even uit in mijn goedkope tennisschoenen, maar ik hervind al gauw mijn evenwicht. De middenvelder komt mijn kant op en ik doe net alsof ik naar links ren, laat haar achter me en geef een pass naar het meisje met de hoofdband. Ze schopt de bal over de schouder van de keepster in het doel. De meisjes beginnen te juichen. Heel even kan ik me inbeelden dat ik dertien ben en een potje voetbal met een paar vriendinnen, en ik glimlach, ik lach, ik veeg het zweet van mijn voorhoofd.

Dan kijk ik achterom en ik zie dat Devin aan de zijlijn geduldig op me staat te wachten, met een geamuseerde uitdrukking op haar gezicht. Ik zal er wel mal uitzien, een volwassen vrouw in een kakleurige broek en een poloshirt, die met een stel tieners aan het voetballen is.

‘Je bent een natuurtalent,’ zegt Devin als we teruglopen naar haar auto.

‘Ja, daar heb ik nu gelukkig iets aan,’ zeg ik beschaamd, blij dat mijn gezicht al rood is van de inspanning.

‘Je weet maar nooit,’ zegt Devin. ‘Kom op, we hebben nog wat tijd over voordat ze ons in Gertrude House verwachten. Laten we iets gaan eten.’

Als Devin stopt voor het opvanghuis waar ik de eerstvolgende zes maanden zal wonen, begint het weer te regenen. Het is een heel groot victoriaans gebouw, met afbladderende verf, luiken en een veranda met witte spijlen. ‘Ik had niet verwacht dat het zo groot zou zijn,’ zeg ik terwijl ik omhoogkijk. Zonder de prachtige voortuin zou het huis er dreigend uitzien.

‘Er zijn zes slaapkamers, met twee of drie vrouwen per kamer,’ vertelt Devin. ‘Je zult Olene aardig vinden. Ze is een jaar of vijftien geleden met Gertrude House begonnen. Haar eigen dochter is overleden toen ze uit de gevangenis kwam. Olene dacht dat Trudy, als ze na haar vrijlating uit de gevangenis een plek had gehad om naartoe te gaan, een plaats waar de rechtbank haar naartoe had kunnen sturen, nu nog zou leven. Daarom heeft ze Gertrude House geopend. Zo wil ze vrouwen leren hoe ze na ontslag uit de gevangenis hun leven weer op orde kunnen krijgen.’

‘Hoe is ze gestorven?’ vraag ik als we uit de auto stappen en naar de voordeur lopen.

‘Trudy wilde absoluut niet weer bij haar moeder wonen. In plaats daarvan trok ze bij haar vriend in, maar dat was juist degene die haar aan de drugs had geholpen. Drie dagen nadat ze uit de gevangenis kwam, overleed ze aan een overdosis. Olene heeft haar gevonden.’

Ik weet niet wat ik daarop moet zeggen en daarom stappen we zwijgend de regen in en rennen we naar de veranda. Devin klopt op de voordeur en een vrouw van een jaar of zestig doet open. Ze draagt een vormeloze jurk van spijkerstof, is slank, heeft heel kort grijs haar en een gebruinde, leerachtige huid. Ze ziet eruit als een uitgedroogde wortel die te lang in de groentela heeft gelegen.

‘Devin!’ roept ze uit. Ze omhelst haar stevig, waarbij de zilveren armbanden om haar dunne polsen rinkelen.

‘Hallo, Olene,’ zegt Devin lachend. ‘Het is altijd weer fijn om je te zien.’

‘Jij moet Allison zijn.’ Olene laat Devin los en neemt mijn hand in de hare. Haar hand is warm en haar greep is stevig. ‘Wat fijn je te leren kennen,’ zegt ze met een lage, schorre stem. De stem van een

roker. ‘Welkom in Gertrude House.’ Haar groene ogen kijken me doordringend aan.

‘Ook fijn jou te leren kennen,’ zeg ik en ik probeer mijn ogen niet neer te slaan.

‘Kom maar binnen, dan leid ik je even rond.’ Olene stapt de hal binnen. Ik kijk naar Devin, even in paniek, maar ze geeft me een bemoedigend knikje en zegt: ‘Ik moet terug naar mijn kantoor, Allison. Ik bel je morgen, oké?’ Ze ziet mijn bezorgde blik en omhelst me even. Ook al blijft mijn lichaam stijf en gespannen, toch ben ik dankbaar voor haar aanraking. ‘Dag Olene, en bedankt!’ roept Devin. Tegen mij zegt ze: ‘Volhouden, hoor, alles komt goed. Bel me als er iets is.’

‘Met mij gaat het goed,’ zeg ik, meer om mezelf gerust te stellen dan Devin. ‘Met mij gaat het prima.’ Ik zie haar snel de trap af lopen en terug naar haar auto, terug naar haar eigen leven. Dat had ik kunnen zijn, denk ik. Ik zou dat grijze mantelpakje kunnen dragen en mijn cliënten in mijn dure auto kunnen rondrijden. In plaats daarvan draag ik een rugzak waar al mijn bezittingen in passen en ga ik in een huis samenwonen met mensen die ik in mijn andere leven niet eens zou hebben aangekeken. Ik kijk weer naar Olene.

Ze kijkt aandachtig naar mij, met een blik die ik niet helemaal kan plaatsen. Medelijden? Verdriet? Denkt ze aan haar dochter? Ik heb geen idee.

Ze schraapt haar keel, een rasperig, vochtig geluid, en begint met de rondleiding. ‘Op dit moment hebben we tien bewoonsters, elf nu jij hier ook bent. Je deelt een kamer met Bea. Aardige vrouw. Dit was vroeger de bibliotheek.’ Olene knikt naar een groot, rechthoekig vertrek links van ons. ‘We gebruiken hem als vergaderzaal. Hier komen we elke avond om zeven uur bij elkaar. Dit is de eetzaal. Het avondeten is precies om zes uur. Ontbijt en lunch moet je zelf voor zorgen. De keuken is daar. Als ik je alles heb laten zien, gaan we daar wel even naartoe. Net zoals in de meeste huizen, is de keuken het hart van Gertrude House.’

Olene is sneller gaan lopen en ik moet mijn best doen haar bij te houden. We bekijken niet alle kamers. Na mijn kale gevangenis

is Gertrude House een overweldigende aanslag op mijn zintuigen. Overall zie ik lichtgekleurde muren, schilderijen en foto's, meubels en snuisterijen. In een ander deel van het huis hoor ik muziek en volgens mij hoor ik zelfs een baby huilen. Als Olene mijn vragende blik ziet, zegt ze: 'Familieleden mogen op bezoek komen. Wat je hoort is Kaseys baby die huilt. Kasey vertrekt volgende week. Terug naar huis, naar haar man en kinderen.'

'Waarom is ze hier?' vraag ik als Olene me meeneemt naar wat een familiekamer blijkt te zijn.

'In Gertrude House schenken we geen aandacht aan elkaars misdaden. We proberen ons te concentreren op wat we kunnen doen om ieders leven te verbeteren en elkaar te helpen bij het bereiken van ieders doelstellingen. Ondanks dat, wordt hier veel gepraat zodat je elkaar heel snel goed leert kennen.'

Ik ben opeens heel moe en vraag me af of Olene me gauw naar mijn kamer zal brengen. Ik wil alleen nog maar onder de dekens kruipen en slapen. We komen een kleine, zware vrouw tegen met zwart haar tot aan haar taille en verschillende piercings in haar neus en lip. 'Allison, dit is Tabatha. Tabatha, dit is Allison Glenn. Ze komt bij Bea op de kamer.'

'Ik weet wie je bent,' zegt Tabatha grijnzend. Ze zwaait haar haar naar achteren en tilt een grote emmer met schoonmaakspullen op.

Ik heb nooit gedacht dat ik de reden dat ik naar de gevangenis gestuurd ben geheim zou kunnen houden, maar ik zou veel liever bekendstaan als het meisje dat auto's jatte of coke snoof of zelfs als degene die haar man die haar mishandelde vermoord heeft in plaats van degene die ik echt ben.

'Leuk je te ontmoeten,' zeg ik en dan snuift ze zo luidruchtig dat ik bang ben dat een van haar neuspiercings eruit vliegt en in mijn borstkas blijft steken. Daardoor moet ik aan mijn vriendin Katie denken en ik schiet bijna in de lach. Toen we veertien waren, nam ze een navelpiercing zonder dat haar ouders dat wisten. Toen ze hem liet zien, was hij opgezwollen en ontstoken. Ik probeerde haar te helpen, maar ze was kietelig en wrong zich in allerlei bochten als ik alleen maar in de buurt van haar buik kwam. Brynn kwam binnen-

lopen terwijl ik Katie hielp de wond schoon te maken en we konden niet ophouden met lachen. Elke keer als Brynn en ik daarna iemand zagen met een ongebruikelijke piercing, kregen we de slappe lach.

Ik besluit Tabatha te negeren en vraag aan Olene: ‘Mogen we hier de telefoon ook gebruiken? Mag ik mijn zusje bellen?’

Lees verder in *Voor mijn zusje*

Dit e-book is gebaseerd op de eerste druk, 2011

Oorspronkelijke titel: *These Things Hidden*

Oorspronkelijke uitgever: MIRABooks

This edition published by arrangement with Harlequin Enterprises II BV/S.à.r.l.

Copyright © 2011 by Heather Gudenkauf

Copyright © 2011 voor deze uitgave:

Uitgeverij De Kern, een imprint van De Fontein | Tirion,

onderdeel van VBK | media, Utrecht

Vertaling: Jolanda te Lindert

Omslagontwerp: Hans Gordijn

Omslagillustratie: Ayal Ardon/Trevillion Images

Auteursfoto omslag: Joey Wallis

Opmaak binnenwerk: Hans Gordijn

ISBN 978 90 325 1269 9

NUR 305

www.dekern.nl

Alle personen en gebeurtenissen in dit boek zijn door de auteur bedacht.
Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen
berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.